

Tot a un euro | D'un 11 a un altre 11 | Xavier C.

Malgrat que tot just s'ha acabat una encesa lliga de futbol, no decidida fins a l'últim sospir, el tema de la pilota no té aturador. Per això, el títol d'aquestes ratlles no vol ser cap enigma ni jeroglífic, sinó la constatació que durant una mesada, d'un 11 de juny a un 11 de juliol, el Campionat Mundial de Futbol envairà avui sí i demà també els nostres mitjans i sobretot les ràdios i pantalles televisives. Per a gaudir dels qui mai no en tenen prou, de futbol —que són legió—, i també potser per a saturació dels qui ja n'han paït la dosi corresponent, que tampoc no en falten.

L'estrella mediàtica del joc futbolero i de la bimba entrant a la porteria contrària serà el tema estrella de tertúlies, comentaris, debats, de repeticions de jugades i esdevinences, de decisions arbitrals no pas mai ben rebudes, i tot l'entorn que domina una competició esportiva. El Mundial es jugarà a Sud-àfrica com a referència i demostració d'una estabilitat social i política aconseguida

amb pinces després d'estar anys i panys maldant per una resolució del racisme amb la desigualtat entre blancs i negres, origen i causa de lluites, violència i malestar entre la ciutadania. Si el campionat ha de servir per a unir més les persones, per a agermanar nacions, per a establir llaços de fraternitat i col·laboració, benvingut sigui. I que ho puguem veure.

Les estrelles dels diversos equips nacionals seran objecte de seguiment i d'anàlisi en totes les seves facetes, a dins i fora del camp. Oidà que aquests genis privilegiats sàpiguen ser un mirall d'esportivitat, de respecte pel contrari, de lluita noble i cavallerosa, i, com es diu sempre, que guanyi el millor, més enllà de patacades malèvols o d'arbitratges espifiats.

I no serà balder repetir el que s'acostuma a citar en tractar-se de l'esport: la carta de sant Pau als de Corint quan fa referència als corredors de l'estadi: *Hi corren tots però un de sol s'emporta el premi. Correu de manera que us l'empoteu!* Que els cristians vegem en una competició esportiva una imatge de l'esforç i la lluita de fe i d'esperança per aconseguir un premi que no es marceix ni es mustiga: la corona de la glòria que té un valor perenne. Més enllà d'una estatueta tan valuosa com vulgueu, però humana tanmateix.

fxavier3659@yahoo.es

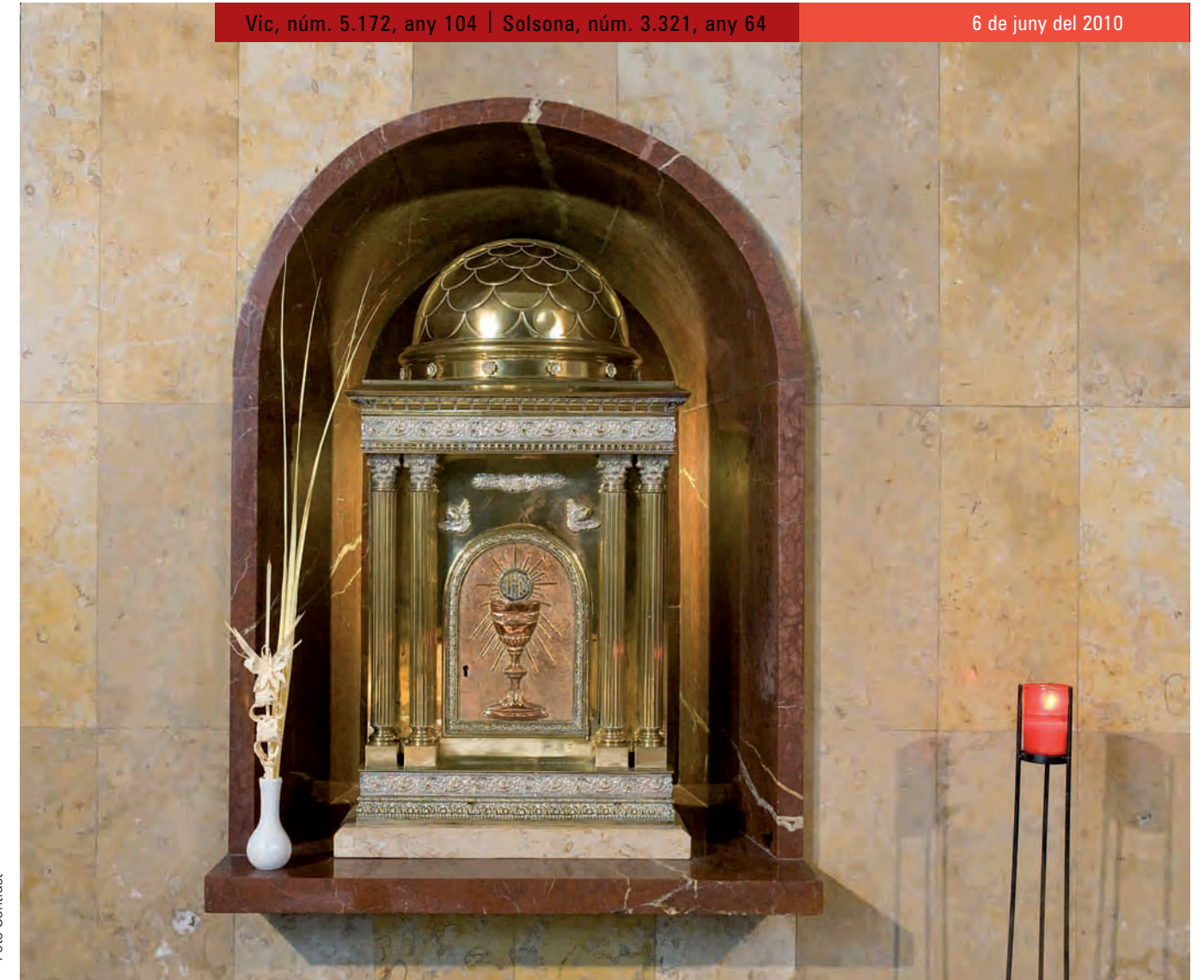

Foto Contrast

full

DIOCESÀ

SOLSONA | VIC

Dites casolanes | Sebastià Codina.....**Capsigrany**

Pròpiament és un ocell molt petit amb el cap desproporcionat i amb un bec em forma de ganxo. S'aplica a les persones desassenyades o poc entenimentades que criden l'atenció per les seves idees extravagants i estrofolàries.

El mot «cap» és una mena de diccionari enciclopèdic. Gairebé ens podem expressar exhaustivament només fent servir el mateix terme: cap al tard, cap cot, cap d'any, cap d'aviram, cap de bestiar, cap de brot, cap de casa, cap de colla, cap de dol, cap de família, cap de meló, cap d'estornell, cap de taula, cap de trons, fer un cap nou, de cap a peus... i deu mil caps més que no caben en cap cap. I, no cal dir, el cap millor de tots: el cap-i-pota...

full diocesà | Solsona i Vic**DIRECTORS:**

VIC: Josep Casals
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09

Correu electrònic:
mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
SOLSONA: Júlia Ayala
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 973 48 06 19
C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.

REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC

ADMINISTRACIÓ:
Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
Tel. 93 889 14 78 / Fax 93 889 19 09

IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60

Davant el sagrari

Cada un dels elements pensats per a les celebracions litúrgiques té la seva funció i el seu significat. Començant pels infants de la catequesi, es mira d'explicar ho gradualment: Aquesta taula és «l'altar», aquest seient és «la seu», aquest faristol és «l'ambó», aquest moble és «el confessional»... La llista és bastant més llarga. En aquest diumenge, però, del Cos i de la Sang de Crist, ens quedem amb la paraula «sagrari», que designa el lloc destinat a guardar -hi la reserva de l'Eucaristia. Les disposicions canòniques estableixen que ha de ser un objecte noble, que ocupi un lloc destacat i apropiat per a la pregària. També, segons aquestes mateixes disposicions, hi ha d'haver «una

llàntia especial que indiqui i honori la presència de Crist». Aquesta presència invisible és el motiu principal de tots els actes de pietat, individuals o comunitaris, que es fan o es puguin fer, caracteritzats sempre per una actitud d'acció de gràcies i d'adoració. En apropar-nos a Crist, tant si ho fem sacramentalment com espiritualment, som urgits a estimar els germans amb la mateixa caritat del Crist. Així, doncs, fer uns moments de pregària davant el Santíssim no serà mai un temps perdut. Ens vincularà més estretament amb Jesús, amb la seva donació i amb la seva missió. I si el lloc on està col·locat el sagrari convida al recolliment, ens sentirem més fàcilment atrets a anar -hi a resar.

El Cos i Sang de Crist | Cicle C

Lectura del llibre del Gènesi (14,18-20)

En aquells dies, Melquisedec, rei de Salem, portà pa i vi. Com que era sacerdot del Déu Altíssim, beneí Abram amb aquestes paraules: «Que el Déu Altíssim, creador del cel i de la terra, beneeixi Abram. Beneït sigui el Déu Altíssim, que ha posat a les teves mans els teus adversaris.» I Abram li donà el delme de tot el botí.

Salm responsorial (Salm 109)

«Ets sacerdot per sempre, com ho fou Melquisedec.»

Oracle del Senyor el meu Senyor: / «Seu a la meva dreta, / i espera que faci dels enemics / l'escambell dels teus peus.»

Que el Senyor estengui lluny des de Sió / el poder del teu ceptre. / Impera enmig dels enemics.

«Ja eres príncep el dia que vas néixer, / tens la glòria sagrada des del si de la mare, / des del principi jo t'he engendrat.»

El Senyor no es desdiu del que jurà: / «Ets sacerdot per sempre, / com ho fou Melquisedec.»

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (11,23-26)

Germans, aquesta tradició que jo he rebut i que us he transmès a vosaltres ve del Senyor: Jesús, el Senyor, la nit que havia de ser lliurat, prengué el pa, i, dient l'acció de gràcies, el partí i digué: «Això és el meu cos, ofert per vosaltres. Feu això per celebrar el meu memorial.» Igualment prengué el calze, havent sopat, i digué: «Aquest calze és la nova aliança segellada amb la meva sang. Cada vegada que en beureu, feu-ho per celebrar el meu memorial.» Així, doncs, cada vegada que mengeu aquest pa i beveu aquest calze anuncieu la mort del Senyor fins que torni.

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (9,11b-17)

Un dia Jesús parlava del Regne de Déu a la gent i curava els qui en tenien necessitat. Veient que començava a fer-se tard, els dotze anaren a dir-li: «Acomiadeu la gent. Que vagin a passar la nit als pobles o a les masies del voltant, i puguin trobar-hi queviures; aquí és un lloc despoblat.» Jesús els digué: «Doneu-los menjar vosaltres mateixos.» Ells respongueren: «Només tenim cinc pans i dos peixos. Hem d'anar nosaltres mateixos a comprar menjar per a tota aquesta gentada?» Tots plegats eren uns cinc mil homes. Ell digué als deixebles: «Feu-los seure en grups de cinquanta.» Els deixebles ho feren i tothom s'assegué. Jesús prengué els cinc pans i els dos peixos, alçà els ulls al cel, els beneí, els partí i els donava als deixebles perquè els servissin a la gent. Tothom en menjà tant com volgué i recolliren dotze coves de les sobres.

L'evangeli d'avui | Joan Rius

Les multiplicacions de pans, en l'Evangeli, són presentades sempre com una imatge real i plàstica de l'abundància del Do de Déu que es feia present en la persona de Jesucrist, més gran que Moisès, el qual al desert havia obtingut pa per al poble. I com una anticipació de l'Eucaristia, que seria per sempre més el retrobament de la comunitat cristiana amb Jesús Ressuscitat fet Pa de Vida per a una multitud.

En l'evangeli de Lluc hi ha unes particularitats. La incomprensió dels deixebles davant la persona i el missatge de Jesús. No el veuen encara com el Pa de Vida: cadascú s'ha d'espavilar per buscar-se aliment. El desafiament de Jesús que els vol obrir els ulls: «Doneu-

los menjar vosaltres mateixos.» El gran desnivell entre les pobres possibilitats humanes i la tasca que els apareix impossible. La insistència de Jesús: el poble és realment de Déu i ell en tindrà cura.

Finalment, la pregària –en podríem dir eucarística– de Jesús. I el Poble de Déu rep, aquesta vegada sí, el Pa del cel sobreabundant.

Cada eucaristia és el signe eficaç de la sobreabundància del do personal de Crist, que nodreix el seu Cos. El Cos –Corpus– som nosaltres. Ja no ens podem desentendre del Pa que és per a tothom. El de cada dia, el de l'Eucaristia, el del darrer dia.

Crònica de la visita pastoral a l'arxiprestat del Moianès (2)

Diumenge 7 de febrer

El bisbe Romà féu la visita pastoral a la parròquia de Santa Maria dels Socors de Collsuspina. El rebia el rector Mn. Ramon Muntadas, que l'acompanyà a visitar malalts a domicili.

La missa estacional de migdia fou molt ben cantada pel cor parroquial que dirigeix el mateix rector i que era acompanyat per una petita orquestra de joves. Amb el «tira mar endins i caleu les xarxes per a pescar» (Lc 5ss) el Pastor exhortava a la fe i esperança que hem de tenir en la Paraula. Al final, en l'exposició del Santíssim demanava d'adorar per poder evangelitzar.

A la tarda, amb un sol hivernal refulgent es visitava la capella de Sant Cugat de Gavadons, situada a un bell puig del Moianès.

Dissabte 20 de febrer

Es féu la visita a la parròquia de Sant Quirze i Santa Julita de Safaja. El Dr. Antoni Pladevall i Font, que n'és el rector, acaba de fer-ne un llibre que ha titulat «Sant Quirze Safaja, poble de frontera», i això, ens deia ell, és perquè està entre el Vallès i el Moianès.

Anant passarem a saludar les Germanes Dominiques de l'Anunciata que tenen cura de la casa-família de nens i nenes amb dificultats a Puig d'Olena. Des de sobre hi havia unes vistes meravelloses del Montseny, emmante-

llat de neu radiant, i del Vallès. La vista era tan neta que s'arribava a veure el mar, amb les dues torres del passeig Marítim de Barcelona.

A Sant Quirze, Mn. Antoni ens ensenyà l'església, repintada de fa poc amb molt de gust, i amb les seves joies: una creu processional gòtica i una imatge de Maria, peça d'alabastre de principis del segle XV. Deliciosa!

La missa estacional fou molt participada. La parròquia és viva. Des de l'última visita pastoral del 2005 hi ha hagut 128 bateigs. Remarcable.

S'acabà amb l'adoració al Santíssim pregant per les vocacions. I la comunitat ens acomiadava amb una xocolatada popular.

Diumenge 21 de febrer

Santa Maria de l'Estany. El rector, Mn. Francesc Arumí, esperava el senyor bisbe per a començar a visitar la residència de gent gran «Pressegué». La missa estacional tingué ressò romànic en el magnífic monestir de carreus ben restaurats, obra del malaguanyat Mn. Aureli P ou, ara fa vint-i-cinc anys. El cor, que dirigeix Mn. Ramon Muntadas, solemnitzava la celebració. El Pastor comentava les lectures del primer diumenge de quaresma, exhortant a vèncer els enganys del diable, seguint l'exemple de Jesús. I acabava amb l'adoració del Santíssim amb tota la comunitat, demanant molts i sants sacerdots.

Església catedral de Vic

Avui, dia 6 de juny del 2010, amb motiu de la festivitat del Cos i de la Sang de Crist, a les 5 de la tarda:

Celebració de l'Eucaristia presidida pel bisbe Romà.

Tot seguit: Processó amb el Santíssim Sagrament per alguns carrers del barri antic.

Compte solidari 100x1 | Càritas Diocesana de Vic

15. Dona de 30 anys amb una filla de 4 mesos. Afronta una maternitat en solitari. L'ocupació mínima en hores de neteja no li dóna per a poder viure. Sol·licitem: ajut econòmic per a alimentació. Import: 150 euros.

16. Dona sola de 50 anys, sense feina. A finals de maig ha de deixar l'habitació compartida on viu. Està vinculada al Servei d'Orientació Laboral per tal de ser ajudada en el procediment de buscar treball. Sol·licitem: ajut econòmic per a habitatge. Import: 200 euros.

17. Home sol de 47 anys amb prestació mínima per invalidesa. Viu amb el seu pare jubilat, també amb prestació mínima de jubilació. Aquest mes no han pogut fer front al rebut de la llum. Sol·licitem: ajut econòmic. Import: 160 euros.

18. Nucli familiar, format per dona de 51 anys i tres fills menors en edat escolar. De baixa laboral per malaltia crònica i sense cobrar per no haver cotitzat el temps suficient. Subsisteixen gràcies a prestació social mínima. Sol·licitem: ajut econòmic per a alimentació. Import: 200 euros.

19. Nucli familiar format per matrimoni jove de 29 i 27 anys amb un nadó de 8 mesos, estant en aquests moments sense treball. En tràmit prestació social que es resoldrà d'aquí a dos mesos. Sol·licitem: ajut econòmic per a supervivència mínima. Import: 160 euros al mes.

20. Matrimoni de 32 i 27 anys respectivament i en l'atur amb subsidi mínim de 400 euros. Ella, embarassada de 6 mesos. Sol·licitem: ajut econòmic per a deute del servei elèctric. Import: 112 euros.

21. Dona de 60 anys sense feina i sense possibilitats de cobrar jubilació per no haver cotitzat el temps suficient. Viu amb un fill que té una disminució psíquica. Sol·licitem: ajut econòmic puntual per a tractament que no entra per la Seguretat Social. Import: 80 euros.

Nota

Per ajudar econòmicament, el nostre número de compte corrent és: Caixa Manlleu **2040.0020.15.8000945579**.

Corpus 2010

En ocasió de la festa de Corpus i de la seva habitual campanya anual, Càritas Diocesana ha donat a conèixer un «Recull de projectes i serveis de les Càritas de la diòcesi de Vic». S'ha distribuït en un doble format: de tríptic com a suplement del Full i de petit quadern. Són prop d'una cinquantena els projectes i serveis dels quals s'informa. Val la pena de tenir-ho present i que això, tal com es demana des de Càritas, «serveixi per a estimular la recerca de noves formes de caritat».

Corpus: Eucaristia i sacerdoti | Romà Casanova, bisbe de Vic

Aquest any la solemnitat del Corpus coincideix amb els darrers dies de l'Any Sacerdotal. Durant tot aquest any hem estat convidats tots els membres de l'Església a reflexionar sobre la importància que el sacerdoti ministerial té per a l'Església i per a la mateixa societat, així com a pregar per la santedat dels sacerdots i per les vocacions a la vida sacerdotal, tan necessàries per al present i futur de les nostres comunitats.

El sacerdoti ministerial té una relació molt directa i intensa amb el misteri de l'Eucaristia. És tan intensa aquesta relació que m'atreveixo a dir que la crisi de les vocacions sacerdotals és reflex de la crisi de la fe autèntica del poble cristià en l'Eucaristia.

La solemnitat del Corpus és una ocasió propícia per a tornar a recordar-nos els uns als altres la grandesa del sagrament de l'Eucaristia, que és, com ens diu el Concili Vaticà II, «memorial de la Mort i Resurrecció del Salvador, sagrament de pietat, senyal d'unitat, lligam de caritat, convit pasqual en el qual es rep el Crist, l'ànima s'omple de gràcia i se'ns dóna la penyora de la glòria futura» (SC, 47).

En la festa de Corpus, l'Església ens demana a tots els fidels la confessió pública de la nostra fe en la presència real de Crist en el sagrament de l'Eucaristia sota les espècies sacramentals del pa i del vi. La participació en l'Eucaristia, amb la col·lecta ben generosa a favor de Càritas, en la processó adoradora amb el Santíssim Sagrament pels carrers i places de les nostres ciutats i pobles que perllonga els fruits de la

mateixa celebració, és una cosa, no solament bona en el dia de Corpus, sinó també necessària per a ser fidels a la nostra fe eucarística. La professió pública de la fe és expressió humil dels qui som servidors de Crist i, per això mateix, és també acció evangelitzadora.

Cal insistir en la fe cristiana sabedora que Crist és realment present en l'Eucaristia, no solament en els moments de la celebració de la missa, sinó que resta present en el sagrament, en el sagrari i en l'adoració eucarística, perquè nosaltres puguem continuar la nostra adoració i experimentar que la font de vida i d'amor no cessa mai. De fet, sabem que solament rep de veritat l'Eucaristia el qui adora Crist realment present en aquest sagrament. Aquell a qui manqués la fe en la presència real de Crist, evidentment que no rebria el fruits del sagrament.

L'Eucaristia és el sagrament central de la vida cristiana. Tots els sagraments tenen en l'Eucaristia la seva font i tots porten a l'Eucaristia. D'aquí neix la necessitat dels sacerdots, perquè l'Eucaristia sigui present en les comunitats cristianes. El neguit per les vocacions sacerdotals i el desig que hi hagi sacerdots al servei de la comunitat cristiana han de néixer de l'amor a l'Eucaristia, que, per la seva part, neix d'una fe cristiana autèntica. Per això, permeteu-me que, en la solemnitat de Corpus, us convidi a portar en el vostre cor i en la vostra pregària i adoració eucarística aquesta pregària que ha de ressonar arreu de la nostra diòcesi: «Doneu-nos, Senyor, molts i sants sacerdots.»

El sant de la setmana | **Sant Antoni de Pàdua (†1231)** | X.B.

Nasqué a Lisboa i ja de petit els seus pares van encomanar la seva educació als canonges regulars. Una visita de relíquies de sants màrtirs franciscans va commoure la seva ànima i va demanar el seu ingrés a l'orde fundat per sant Francesc. Fou enviat al Marroc a predicar l'evangeli, però va contraure una malaltia i, a més, una tempesta va desviar el seu vaixell vers Itàlia. Allí assistí al capítol de l'orde, amb la presència del mateix sant Francesc. A Itàlia, Antoni es dedicà a la pregària i al servei dels germans, essent molt callat, fins que un dia li van demanar que fes una homília que va sorprendre gratament tothom. Així va iniciar la seva carrera de predicador, reunint autèntiques multituds, ja que posseïa totes les qualitats que es demanen a un orador sagrat:

ciència, eloqüència, gran poder de persuasió, un ardent zel per les ànimes i una veu sonora i timbrada que arribava molt lluny. Durant tota la seva curta vida —morí a trenta-cinc anys— l'acompanyà la fama de miracler.

«La predicació de sant Antoni es pot resumir així: només una ànima que resa pot fer progressos en la vida espiritual. I l'oració és una relació d'amor, que ens empeny a dialogar amb dolcesa amb el Senyor» (Benet XVI).

La seva festa és el 13 juny.

Agenda litúrgica de la setmana

6 □ **Diumenge del Cos i Sang de Crist / Cicle C.** Sant Norbert, arquebisbe (†1134). Beat Josep M. Peris Polo, prevere i màrtir (†1936).

Lectures: Gènesi 14,18-20 / Salm 109 / 1Corintis 11,23-26 / Lluç 9,11b-17

Litúrgia de les hores: Setmana II **7** ■ **Dilluns.** Sant Pere de Còrdova, màrtir (†851). Sant Robert, abat (†1159).

Lectures: 1Reis 17,1-6 / Salm 120 / Mateu 5,1-12

8 ■ **Dimarts.** Sant Heraclí, bisbe (s. VI). *Lectures:* 1Reis 17,7-16 / Salm 4 /

Mateu 5,13-16

9 ■ **Dimecres.** Sant Efreem, diaca i doctor de l'Església (s. IV). Sants Prim i Felicià, màrtirs (†286). Santa Diana, verge (†1236).

Lectures: 1Reis 18,20-39 / Salm 15 / Mateu 5,17-19

10 ■ **Dijous.** Santa Margarida, reina (†1093). *Lectures:* 1Reis 18,41-46 / Salm 64 / Mateu 5,20-26

11 □ **Divendres.** El Sagrat Cor de Jesús. Sant Bernabé, apòstol (s. I). Santa Maria Rosa Molas, verge (1815-1876). *Lectures:* 1Reis 17,7-16 / Salm 4 /

Lectures: Ezequiel 34,11-16 / Salm 22 / Romans 5,5b-11 / Lluç 15,3-7

12 □ **Dissabte.** Sant Joan de Sahagun (†1479). Sant Onofre, monjo (s. IV).

Lectures: Isaïes 61,9-11 / Salm 1Samuel 2,1,4-5,6-7,8abcd./ Lluç 2,41-51

13 ■ **Diumenge XI de durant l'any / Cicle C.** Sant Antoni de Pàdua, prevere i doctor de l'Església (†1231). Sant Pelegrí, màrtir.

Lectures: 2Samuel 12,7-10.13 / Salm 31 / Gàlates 2,16.19-21 / Lluç 7,36-8,3

Dues pregàries del papa Benet XVI en la seva visita al santuari de Fàtima

1. Aquest primer text és una **Oració a la Verge** pronunciada en el transcurs d'un acte de pregària celebrat en visitar la Capella de les Aparicions el dia 12 de maig.

Senyora nostra

i Mare de tots els homes i dones,
heus-me ací com un fill
que ve a visitar la seva Mare
i ho fa en companyia
d'una multitud de germans i germanes.
Com a Successor de Pere,
a qui fou confiada la missió
de presidir el servei
de la caritat dins l'Església de Crist
i de confirmar tothom en la fe
i en l'esperança,
[f0vull presentar al vostre Cor Immaculat
els goigs i les esperances,
com també els problemes i els sofriments,
de cadascun dels vostres fills i filles
que són aquí, a la Cova d'Iria,
o que s'uneixen a nosaltres des de lluny.

Mare amabilíssima,
vós coneixeu cadascú pel seu nom,
amb el seu rostre i la seva història,
i manifesteu a tothom el vostre amor,
la vostra benvolença maternal
que brolla del mateix cor de Déu Amor.
Us els confio tots i us els consagro,
Mare Santíssima,
Mare de Déu i Mare nostra.

El venerable papa Joan Pau II,
que va venir tres vegades a visitar-vos, aquí a Fàtima,
i us va agrair aquella «mà invisible»
que el deslliurà de la mort
en l'atemptat del tretze de maig,
a la plaça de Sant Pere, fa gairebé trenta anys,

va voler oferir al santuari de Fàtima
la bala que va ferir-lo greument
i que fou col·locada en la corona de *Reina de la Pau*.
És un gran consol per a nosaltres
de saber que sou coronada
no solament amb la plata
i l'or de les nostres joies i esperances,
sinó també amb la 'bala' que simbolitza
les nostres preocupacions i sofriments.

Us dono gràcies, Mare estimada,
per les pregàries i els sacrificis
que els joves pastors
de Fàtima feien pel Papa,
guiats pels sentiments
que els havíeu inspirat durant les aparicions.
Regracio també aquells que, cada dia,
preguen pel Successor de Pere
i per les seves intencions
a fi que el Papa sigui fort en la fe,
audaç en l'esperança i fervent en l'amor.

Mare estimada de tots nosaltres,
jo deixo aquí, en el vostre santuari de Fàtima,
la Rosa d'Or que he portat des de Roma,
en homenatge de gratitud de part del Papa
[f0per les meravelles que el Totpoderós
ha dut a terme per mitjà vostre
en el cor de tants pelegrins
que vénen aquí a la vostra casa.

Estic segur que els pastors de Fàtima,
els benaurats Francesc i Jacinta
i la serventa de Déu Llúcia de Jesús
ens acompanyen en aquest moment
de súplica i de goig.

2. Aquesta segon text és un **Acte de consagració dels sacerdots a l'Immaculat Cor de Maria**. Fou pronunciat a l'església de la Santíssima Trinitat el dia 12 de maig. Adreçat especialment als sacerdots, en llegir-lo descobrim que qualsevol cristià pot fer-lo seu i adaptar-lo a la seva situació personal. O pot fer-lo servir com una pregària «pels sacerdots».

Mare Immaculada,

en aquest lloc de gràcia,
convocats per l'amor del vostre Fill Jesús,
Summe i Etern Sacerdot,

nosaltres, fills en el Fill i sacerdots seus,
ens consagrem al vostre Cor maternal,
per complir fidelment la voluntat del Pare.

Som conscients que, sense Jesús,
no podem fer res de bo (cf. Jn 15,5)
i que només per ell, amb ell i en ell,
nosaltres serem per al món
instruments de salvació.

Esposa de l'Esperit Sant,
obteniu-nos el do inestimable
de ser transformats en el Crist.
Per la mateixa força de l'Esperit que,
estenant sobre vós la seva ombra,
us féu Mare del Salvador,
ajudeu-nos perquè el Crist, el vostre Fill,
neixi també en nosaltres.
Que així l'Església pugui
ser renovada per sants sacerdots,
transfigurada per la gràcia d'Aquell
que fa noves totes les coses.

Mare de Misericòrdia,
és el vostre Fill Jesús qui ens crida
[f0a esdevenir com ell:
llum del món i sal de la terra
(cf. Mt 5,13-14).

Ajudeu-nos
amb la vostra poderosa intercessió
a no trair mai aquesta sublim vocació,
a no cedir als nostres egoismes,
a les seduccions del món
i a les suggestions del Maligne.

Preserveu-nos per la vostra puresa,
gardeu-nos per la vostra humilitat
i embolcalheu-nos del vostre amor maternal,
que es reflecteix en nombroses ànimes
consagrades a vós,
esdevingudes per a nosaltres
[f0autèntiques mares espirituals.

Mare de l'Església,
nosaltres, sacerdots, volem ser pastors
que no es pasturen a si mateixos,
sinó que es donen a Déu pels germans,
trobant en això la seva felicitat.
No solament amb paraules, sinó per la nostra vida,

us volem repetir humilment, dia rere dia,
el nostre «aquí em teniu».

Guiats per vós, volem ser apòstols
de la Misericòrdia Divina,
feliços de celebrar cada dia
el sant Sacrifici de l'Altar
i d'oferir a tots aquells que ens ho demanen
el sagrament de la Reconciliació.

Advocada i Mitjancera de la gràcia,
vós que esteu del tot immersa
en l'única mediació universal de Crist,
imploreu a Déu, per a nosaltres,
un cor totalment renovat,
que estimi Déu amb totes les seves forces
i serveixi la humanitat com vós mateix va fer.

Repetiu al Senyor aquesta paraula eficaç:
«no tenen vi» (Jn 2,3),
a fi que el Pare i el Fill vessin damunt nostre
com en una nova efusió l'Esperit Sant.

[f0Ple d'admiració i d'agraïment
per la vostra contínua presència enmig nostre,
en nom de tots els sacerdots,
jo també vull exclamar:
«Qui sóc jo perquè la mare del meu Senyor
em vingui a visitar?» (Lc 1,43).

Mare nostra des de sempre,
no us canseu de «visitar-nos»,
de consolar-nos, de sostenir-nos.
Veniu a socorre'ns
i allibereu-nos dels perills que ens amenacen.
Amb aquest acte d'abandó i de consagració,
volem acollir-vos de manera
més profunda i radical, per sempre i del tot,
en la nostra existència humana i sacerdotal.

Que la vostra presència faci reverdir el desert
de les nostres solituds i brillar el sol
en les nostres foscores,
que faci retornar la calma després de la tempesta,
a fi que tothom vegi la salvació del Senyor,
que porta el nom i el rostre de Jesús,
reflectit en els nostres cors,
units per sempre al vostre.

Amén!